

Arrest

nr. 307 507 van 30 mei 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VANBESIEN
St. Guibertusplein 14
2222 ITEGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 30 juni 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 maart 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VANBESIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is het resultaat van een aanvraag om machtiging tot verblijf die door verzoekster werd ingediend in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.11.2021 werd ingediend, met actualisatie op 27.01.2022 door :

M., G. [...] *nationaliteit: Armenië*
[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van haar Verzoek Internationale Bescherming (VIB) en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar VIB werd afgesloten op 18.08.2010 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 17.10.2011, en verblijft sindsdien illegaal in België, met uitzondering van de periode van 24.09.2014 tot 28.10.2014, in het kader van het gegrondheidsonderzoek inzake haar aanvraag 9ter. De duur van de asielprocedure – namelijk drie maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene roept als buitengewone omstandigheid het feit in dat er in Armenië geen Belgische diplomatieke dienst bestaat waartoe verzoeker haar aanvraag zou kunnen richten. Verzoekster dient zich te richten tot de Belgische ambassade te Moskou. Gezien dit feit voor alle Armeense onderdanen geldt, kan dit niet ingeroepen worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien toont verzoeker niet aan waarom het voor haar onmogelijk is om zich naar Rusland te begeven temeer daar uit haar asielverklaringen blijkt dat haar drie meerderjarige kinderen in Rusland verblijven. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Daarnaast is het sinds april 2022 mogelijk om via VFS de aanvraag vanuit Armenië per post te verzenden. Betrokkene hoeft dus niet naar Rusland te reizen om de aanvraag ter plaatse in te dienen, zij kan opteren om dit vanuit Armenië via VFS te verzenden. Deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Dit kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verklaart dat haar kinderen niet meer in Rusland woonachtig zouden zijn, betrokkene legt hier geen bewijzen van voor. Daarnaast is het voor betrokkene niet nodig om naar Rusland te reizen om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, dit kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene stelt dat het nog maar de vraag is of zij de nodige reisdocumenten en fondsen zou kunnen verkrijgen om te reizen naar Armenië of naar de Belgische ambassade in Rusland. Dit is een blote bewering gezien betrokkene ons geen zicht geeft op haar financiële middelen, evenmin bewijst zij pogingen gedaan te hebben een verblijfstitel aan te vragen waarmee zij in Armenië of Rusland zou kunnen verblijven. Zij is zelf verantwoordelijk om de benodigde middelen te voorzien om terug te keren naar Armenië of Rusland. Zij wist dat haar verblijf in België precair was. Zij kan indien nodig beroep doen op haar (familiaal) netwerk. Zij kan ook Fedasil en de Internationale Organisatie voor Migratie aanspreken. Zoals hierboven werd opgemerkt dient betrokkene niet naar Rusland te reizen om daar de aanvraag in te dienen, dit kan vanuit Armenië via VFS per post gebeuren.

Het element dat betrokkene niet per trein, vliegtuig of auto vanuit Armenië zou kunnen reizen naar Rusland wordt aldus niet weerhouden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat er in Armenië geen leefloon zou bestaan en dat zij niet in aanmerking zou komen voor een pensioen en zij er financieel niet zou kunnen overleven. Zij wijst erop dat zij er nergens terecht zou kunnen en dat zij er een huis zou moeten huren. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers bijna 48 jaar in Armenië, waar zij geboren en getogen is en waar zij bijna vier vijfde van haar leven doorbracht. Haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Uit haar verklaringen afgelegd tijdens de asielprocedure blijkt dat zij nog over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt in Armenië, bestaande uit haar moeder, haar broers en haar zus. Het staat betrokkene vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand

kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat er geen systeem voorhanden is om verzoeker op te vangen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar vergevorderde integratie een terugkeer naar het land van herkomst sterk zou schaden. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert in beginsel niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat zij tijdens haar lange verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze haar integratie haar dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag. (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene al meer dan elf jaar in België zou verblijven, dat mevrouw reeds jarenlang een appartement huurt in Mechelen waarvan zij zelf de maandelijkse huur dient te voldoen, dat zij een verklaring voorlegt van haar huisbaas, dat zij op geen enkel moment een uitkering of leefloon heeft aangevraagd, dat verzoekster wilskracht zou hebben om haar leven in België voort te kunnen zetten, dat betrokkene werkbeloftes als poetsvrouw voorlegt, dat zij reeds sterk geïntegreerd zou zijn in onze samenleving, dat verzoekster goed Nederlands zou spreken, dat verzoekster bekend zou staan als eerlijk en behulpzaam en dat ze hierdoor al heel wat verschillende vrienden zou gemaakt hebben, dat zij een arbeidsovereenkomst dd. 21.02.2022 voorlegt van [...]) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

"Niet naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, met name de schending van artikelen 9bis, 52 en 62, 1^e lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980. Schending van art. 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de Rechten van verdediging, onder meer art. 6 EVRM evenals art. 3 EVRM.

Artikel 62, 1^e lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing stelt het volgende:

(...)

Verzoekster kan met deze argumentatie niet akkoord gaan.

1.

Allereerst dient te worden opgemerkt dat wie voldoet aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19/7/2009, ook voldoet aan de buitengewone omstandigheden.

Dat werd immers mondeling aan het Vlaams Minderhedencentrum toegezegd door zowel de bevoegde staatssecretaris als de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat verzoekster voldoet aan de inhoudelijke criteria wordt nergens door de Dienst Vreemdelingenzaken betwist, wel integendeel.

Verweerder verwijst in zijn eigen beslissing immers zelf naar de vergevorderde graad van integratie van verzoekster.

Dat verzoekster aldus, gelet op deze graad van integratie, voldoet aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie waardoor zij ook voldoet aan de buitengewone omstandigheden dewelke haar toelaten om haar regularisatieaanvraag in te dienen bij de burgemeester van de stad van haar verblijfplaats.

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing werd hier door de DVZ geen rekening mee gehouden.

Dit maakt minstens een schending uit van het motiveringsbeginsel.

2.

Ten tweede wijst verzoekster erop dat zij al jarenlang hetzelfde huis huurt en hiertoe ook een huurovereenkomst heeft getekend.

Deze huurovereenkomst is dan ook steeds stilzwijgend verlengd, hetgeen de gangbare praktijk ook is in huurmarkt.

Voor de goede orde wijst concludante erop dat zij nog steeds op dit adres woont, hetgeen ook reeds vanaf het begin van de procedure is opgemerkt geweest, bevestigd is door de wijkagent en waar ook uit blijkt dat de huur nog steeds geldend is.

Eén van de kernelementen van een huurovereenkomst is dat men zijn domicilie houdt op het huuradres en hier dan ook daadwerkelijk verblijft.

Wanneer men dit niet doet, kan dit een grond zijn om de huurovereenkomst te ontbinden enerzijds maar ook financiële gevolgen hebben op belastingrechtelijk vlak anderzijds.

Wanneer verzoekster gedurende lange tijd naar Armenië dient terug te keren, is het duidelijk dat zij aldus zo de woning kan kwijtraken met allerhande bijkomende kosten (belastingen, wederverhursingsvergoeding, gerechtskosten,...) tot gevolg.

Voor de goede orde wijst verzoekster er nog op dat zij ook niet in staat is om vanuit een verblijf in Armenië / Rusland nog een huur in België te betalen.

Zoals blijkt uit de 9bis-aanvraag, zijn de inkomsten in Armenië zeer beperkt waarbij verzoekster niet in staat is deze te optimaliseren en dus niet de huur kan blijven betalen.

Verwerende partij stelt hieromtrent eenvoudigweg dat een dergelijke huur enkel en alleen een element van integratie is, dat niet hoeft te worden bekeken bij de beoordeling van de ontvankelijkheid.

Een dergelijke redenering is echter onbegrijpelijk.

Zo stelt de wetgever zelf uitdrukkelijk dat om een 9bis aanvraag te doen wegens buitengewone omstandigheden, dat men een verblijfplaats in het Rijk dient te hebben waarbij de gemeente verplicht is om een woonstcontrole uit te voeren om na te gaan of men daar inderdaad verblijft.

Er kan dan ook niet worden gesteld dat illegalen enerzijds verplicht zijn om een adres en woonst te hebben om een 9bis aanvraag in te dienen om anderzijds dan te stellen dat het hebben van een woonst geen enkele impact of verbondenheid heeft met de ontvankelijkheid van de 9bis-procedure ...

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen, minstens van het motiveringsbeginsel.

3.

Voorts wenst verzoekster op de volgende rechtspraak te wijzen:

*“Uitzonderlijke omstandigheden zijn geen omstandigheden van overmacht, maar het volstaat dat de vreemdeling aantoont dat het hem onmogelijk of bijzonder moeilijk is, terug te keren om in zijn land van herkomst of in een land waar het hem toegestaan is te ver blijven, de bedoelde machtiging aan te vragen.”
(R.v.St. (11^e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M. 2001, 33)*

*“De buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9, lid 3 Vreemdelingenwet zijn geen omstandigheden van overmacht, maar zijn die omstandigheden die de terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij is toegestaan te verblijven, om er bij de bevoegde Belgische Diplomatieke post zijn aanvraag om verblijfsvergunning in te dienen, beletten of op zijn minst erg bemoeilijken.”
(R.v.St. (11^e kamer), nr. 88.434, 29 juni 2000, A.P.M., 2000, 139)*

Daarnaast wordt algemeen aanvaard dat zelfs wanneer een terugkeer objectief mogelijk is, het gevaar dat daaraan verbonden is te beschouwen is als een ‘buitengewone omstandigheid’ zoals voorzien in de wet, die een terugkeer onmogelijk maakt.

Verzoekster heeft haar land van herkomst moeten verlaten omdat zij diende te vrezen voor haar leven.

Ten gevolge van deze feiten ontvluchtte verzoekster haar land van herkomst.

Een terugkeer van verzoekster naar haar geboorteland om aldaar haar aanvraag tot regularisatie in te stellen is, gelet op deze omstandigheden, te gevaarlijk en zou haar leven in gevaar brengen.

Dat een terugkeer voor verzoekster gevaar inhoudt, blijkt uit een veelheid aan bronnen die niet alleen een inzage geven in de algemene situatie, maar die, gelet op de wijde verspreiding van het geweld ook aantonen dat verzoekster zelf ook een reëel risico lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dan wel een schending van art. 3 EVRM.

Hierbij dient met name te worden benadrukt dat er nog steeds ernstige gevechten en problemen zijn in Armenië (zowel intern als met buurland Azerbeidzjan).

De bronnen hieromtrent zijn duidelijk:

“Both sides have reported casualties; Armenia said at least six soldiers were killed, while Azerbaijan announced the deaths of at least seven troops.

Mobile footage shows an Azerbaijani artillery unit bombarding Armenian positions.

Armenia’s Ministry of Defence released a video of Azerbaijani armoured vehicles being struck by guided weapons.

Harrowing video shot at night in a blizzard appears to show Azerbaijani soldiers beating uniformed Armenian regulars on the ground.

...

Crucially, roads that connect Armenian towns and villages in Syunik run through Azerbaijani territory, and here Azerbaijani forces have established checkpoints.

Armenia’s Human Rights Defender Arman Tatoyan has accused Azerbaijan of a deliberate policy of isolation, describing the nearly impassible alternative routes villagers have been forced to take. School children and teachers have been unable to get to school.”

(Aljazeera, Armenia and Azerbaijan’s new-old border war, 2021,

<https://www.aljazeera.com/news/2021/11/19/armenia-and-azerbajans-new-old-border-war>)

“Intense fighting has broken out between Armenia and Azerbaijan, with casualties heavier than at any time since last year’s war between the two countries.

Armenian sources reported at least 15 soldiers killed and 12 taken prisoner on November 16.

Azerbaijan has not acknowledged any of its soldiers killed but the Armenian Ministry of Defense reported that they had inflicted “heavy losses of personnel and materiel” on the other side.”

(Eurasianet, Heavy fighting breaks out between Armenia and Azerbaijan, 2021,

<https://eurasianet.org/heavy-fighting-breaks-out-between-armenia-and-azerbaijan>)

“The Armenian and Azerbaijani forces’ repeated use of notoriously inaccurate and indiscriminate weapons - including cluster munitions and explosive weapons with wide area effects in populated civilian areas — violated international humanitarian law and killed scores of civilians, injured hundreds and destroyed homes and key infrastructure in the recent conflict, Amnesty International said today.

...

“By using these imprecise and deadly weapons in the vicinity of civilian areas, Armenian and Azerbaijani forces violated the laws of war and showed disregard for human life,” said Marie Struthers, Amnesty International’s Director for Eastern Europe and Central Asia. “Civilians were killed, families were torn apart and countless homes were destroyed because all parties to the conflict used notoriously imprecise weapons against towns and cities.”

Civilian casualties would almost certainly have been much higher were it not for the fact that many people had either fled affected areas or taken shelter in basements when the conflict started.”

(Amnesty International, Azerbaijan/Armenia: Scores of civilians killed by indiscriminate use of weapons in conflict over Nagorno-Karabakh, 2021,

<https://www.amnesty.org/en/latest/news/2021/01/azerbaijan-armenia-scores-of-civilians-killed-by-indiscriminate-use-of-weapons-in-conflict-over-nagorno-karabakh/>)

“The world community’s efforts on establishing a ceasefire in the Nagorno-Karabakh conflict zone have again failed, resulting in civilian casualties, Armenian Prime Minister Nikol Pashinyan wrote on his Twitter account on Tuesday.

"The efforts of the international community on establishing a ceasefire, this time with the mediation of the United States, have failed. During the constant shelling carried out by Azerbaijan today civilians were killed and wounded in Artsakh [the unrecognized Nagorno-Karabakh Republic]," Pashinyan wrote."
(TASS, Armenian prime minister reports about civilian casualties in Nagorno-Karabakh, 2021, <https://tass.com/world/1216735>)

"Amnesty International is urging Armenia and Azerbaijan to immediately investigate the use of "inaccurate and indiscriminate weapons" in heavily populated civilian areas during the recent fighting over the breakaway Nagorno-Karabakh region, saying such attacks violated international law.

Both sides to the conflict have denied targeting civilians during the conflict "despite incontrovertible evidence that they have both done so," using internationally banned cluster munitions and other explosive weapons "with wide area effects," the London-based human rights watchdog said in a report on January 13.

"Civilians were killed, families were torn apart, and countless homes were destroyed," Marie Struthers, the group's Eastern Europe and Central Asia director, said in a statement.

Struthers said attacks "were repeatedly carried out on civilian residential areas far from front lines, and where there often did not appear to be any military targets in the vicinity."

(RadioFreeEurope, Amnesty Calls for Probe Into Civilian Casualties In Nagorno-Karabakh Conflict, 2021, <https://www.rferl.org/a/amnesty-probe-civilian-casualties-nagorno-karabakh/31045850.html>)

Bijgevolg houdt een verplichte terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst om haar aanvraag tot regularisatie aldaar in te dienen dan ook een schending in van art. 3 EVRM.

Aldus is het duidelijk dat het in die omstandigheden voor verzoekster effectief in ieder geval heel moeilijk, zo niet onmogelijk is, om terug te keren naar haar land van herkomst om daar een machtiging tot verblijf in te dienen en te wachten op een beslissing in deze gelet op het feit dat een terugkeer gevaarlijk is en haar leven in gevaar zou brengen.

De miskennning door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen, minstens van het motiveringsbeginsel.

4.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de kwestieuze beslissing verder dat verzoekster zich maar dient te wenden tot de Belgische ambassade in Moskou.

Dit zou het geval zijn voor alle Armeense onderdanen, zodat dit geen buitengewone omstandigheid zou kunnen uitmaken, dixit verwerende partij.

Verzoekster wijst erop dat buitengewone omstandigheden redenen zijn die ervoor zorgen dat een terugkeer naar het land van herkomst sterk bemoeilijk wordt.

Nergens in de wet of relevante rechtspraak staat vermeld dat algemene omstandigheden niet zouden kunnen worden ingeroepen.

Een dergelijke redenering zou ertoe leiden dat wanneer België zijn ambassades in bepaalde landen opdoekt, oorlog uitbreekt in landen,... dit geen enkele impact heeft op de buitengewone omstandigheden van een 9bis-aanvraag omdat dit voor alle personen van dat land zou gelden.

Een dergelijke redenering is duidelijk incorrect en hier kan géén enkele rekening mee worden gehouden.

Algemene omstandigheden in een land van herkomst kunnen uiteraard ook een (individuele) impact hebben op het dossier van een persoon.

De miskennning door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen, minstens van het motiveringsbeginsel.

5.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoekster tijdens haar asielrelaas heeft gezegd dat zij meerderjarige kinderen heeft in Rusland en daarnaast heeft verzoekster lange tijd in Armenië gewoond vroeger.

Op basis hiervan stelt verwerende partij dat verzoekster hierop beroep kan doen om haar financieel, materieel, moreel,... te ondersteunen.

Verzoekster wijst erop dat zij enerzijds met haar kinderen al jarenlang geen contact meer heeft en anderzijds dat zover zij weet haar kinderen ook niet meer in Rusland wonen (zeker gelet op de huidige oorlogsvoering).

Het is immers zo dat na het overlijden van de echtgenoot van verzoekster, zij geen enkel contact meer heeft gehad met haar kinderen.

De reden hiertoe is dat de kinderen verzoekster verwijten voor het overlijden van haar echtgenoot (hun vader), waar verzoekster uiteraard niets mee te maken heeft en wat voor haar reeds emotioneel zeer zwaar is.

Verzoekster verblijft reeds 11 jaar in België en heeft al die tijd géén contacten meer gehad met Armenië of Rusland, zodat het duidelijk is dat zij daar geen enkele steun meer heeft.

De huidige oorlogssituatie in combinatie met de haat naar het Westen toe maken des te duidelijker dat verzoekster (dewelke al jaren in het Westen woont en onze cultuur tot de haie heeft gemaakt) uiteraard geen enkele steun meer heeft in haar land van herkomst.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen, minstens van het motiveringsbeginsel.

6.

Verwerende partij haalt aan dat verzoekster helemaal niet naar Rusland hoeft te gaan om een 9bis-aanvraag in te dienen bij de ambassade.

Een dergelijke aanvraag zou sinds april 2022 mogelijk zijn via post of internet.

Verzoekster wijst erop dat haar aanvraag is ingediend op 5 november 2021 zijnde aldus geruime tijd vooraleer een dergelijke aanvraag via post of internet mogelijk was.

Bij het beoordelen van de 9bis-aanvraag dient uiteraard rekening te worden gehouden met de situatie ten tijde van de aanvraag van een 9bis-aanvraag zodat hiermee geen rekening kan worden gehouden.

De mogelijkheid om een aanvraag te doen via post / internet was bijgevolg nog niet voorhanden bij het indienen van verzoekster haar verzoekschrift 9bis.

Ondergeschikt wijst verzoekster erop dat indien de situatie zou wijzigen en verwerende partij hiermee rekening mag houden, dat zij dit aan verzoekende partij dient over te maken teneinde deze toe te laten hierop te reageren.

Verzoekster verblijft reeds jarenlang in België, doch is niet gemachtigd om hier te werken zodat zij uiteraard het financieel zwaar heeft.

Het hoeft dan ook niet te verbazen dat verzoekster onbekend is met de moderne communicatiemiddelen en de technologische mogelijkheden van computer en internet daar zij hier nooit een noodzaak toe heeft gehad.

Hierdoor is het onmogelijk voor verzoekster om contact te houden met haar familie en vrienden en familie in België via de zogenaamde “moderne communicatiemiddelen”.

Dit terwijl verzoekster indien zij haar 9bis-aanvraag in het buitenland moet indienen, zij niettemin is aangewezen op deze vrienden en familie (en raadsman) in België om bepaalde documenten te verkrijgen die zij nodig heeft voor haar 9bis-aanvraag te vervolledigen (Belgische attesten van werkgevers en opleidingen, getuigenissen van vrienden en kennissen uit België, ...).

Voor de goede orde wijst verzoekster er ook op dat zij aldus niét in staat is om enige aanvraag, aanmelding,... online te doen vanuit het buitenland bij de ambassade.

Dus zelfs in het geval dat een 9bis aanvraag volledig online zou kunnen gebeuren (of per post waarbij de benodigde documenten nog stééds online moeten worden opgehaald en afgedrukt) en zij de reis niet hoeft te maken naar de Belgische ambassade te Moskou, dan nog zou dit voor haar onmogelijk zijn daar zij te weinig kennis heeft van de “moderne communicatiemiddelen”.

Verzoekster heeft daarenboven ook niet de vereiste kennis om te weten welke bijkomende zaken en documenten zij exact moet regelen om de aanvraag in te dienen, waar zij deze informatie weliswaar kunnen vragen aan de ambassade zelf indien zij de aanvraag in persoon zouden doen.

Er dient hierbij ook te worden gewezen op het feit dat wanneer uiteindelijk een beslissing wordt genomen, dat men deze beslissing normaal in persoon dient af te halen zodat men vaak zelfs meerdere malen de verre reis

naar de ambassade moet doen of lange tijd in Moskou zal moeten verblijven (wat financieel en visumgewijs voor verzoekster onmogelijk is).

De miskenning door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen, minstens van het motiveringsbeginsel.

7.

Verwerende partij stelt dat de verregaande integratie van verzoekster geen impact heeft op de ontvankelijkheidsvereiste, minstens dat verzoekster niet duidelijk maakt wat hiervan het belang is.

Zoals aangehaald verblijft verzoekster reeds 11 jaar exclusief in België én al haar resterende familie en vrienden waar zij nog contact mee heeft, bevinden zich allemaal ook in België.

Hieruit volgt dan ook dat verzoekster haar sociale en culturele leven zich volledig afspeelt in Europa, met name in België:

“Mevrouw G.M. geboren [...] 1962 Republic of Armenia met het paspoort n° [...] huurt sinds 1 december 2013 een Studie op de [...].

Heeft tot nu toe altijd correct betaald zowel haar afrekening die een keer per jaar komt.

Ze spreekt al veel beter dan 6 jaar geleden.

Ik heb er geen enkel probleem met haar.”

(Stuk 3 aanvraag 9bis: Getuigenis D.B.)

“Ondergeleekende R.H. , kent G.M. [...] in Armenia als een vrouw met een groot hart. Ze werkt hard aan haar integratie. Zij verdient het echt om een permanente verblijfsvergunning voor België te krijgen. Des te meer omdat ik zeker ben dat zij al het mogelijke zal doen om mee te draaien in het reguliere arbeidscircuit. Als zij bij het verkrijgen van een permanente verblijfsvergunning tevens de kans krijgt om op een georganiseerde manier nederlandse taallessen te volgen, al ze die kans met beide handen grijpen.”

(Stuk 16 aanvraag 9bis: Getuigenis R.H.)

“Wij, M.S. en K.V., gehuwden wonende te [...] kennen mevrouw G.M. , wonende te Mechelen, reeds twaalfjaar vanaf haar komst naar België. Wij hebben haar leren kennen door haar zus die naast ons woonde. Sedert onze eerste ontmoeting ervaren wij haar als een vriendelijke en behulpzame persoon en als harde werkster. Sedert haar komst naar België heeft zij reeds veel inspanningen geleverd om de Nederlandse taal machtig te worden, en is zij perfect geïntegreerd in onze maatschappij.”

(Stuk 18 aanvraag 9bis: Getuigenis M.S. en K.V.)

“Ondergetekende P.V.R., kent G.M. [...] in Armenia als een lieve, behulpzame dame die al het mogelijke doet om zich te integreren en zich vertrouwd te maken met de Belgische cultuur. Zij levert ook enorme inspanning om het Nederlands onder de knie te krijgen.”

(Stuk 20 aanvraag 9bis: Getuigenis P.V.R.)

“Ik heb G. leren kennen als een zeer aangename dame, tijdens koffie drinken.

Toen zijn wij in gesprek geraakt. Tot op heden zien we elkaar op geregelde tijdstippen.

Ze is een aangename dame, plichtsbewust.

Als ge iets vraagt om iets te helpen is het onmiddellijk ja.

Ze heeft hier een vriendinkring opgebouwd, na zoveel jaren in ons land.

Ze spreekt nederlands, niet perfect maar voldoende.

Ik zou het erg vinden als ze na al die tijd terug naar haar land moet.

Alles is overal zoveel veranderd dat ze in een vreemd land toekomt.”

(Stuk 21 aanvraag 9bis: Getuigenis T.L.)

“Ik kan u mededelen, samen met mijn echtgenote, dat wij mevrouw M.G., vele jaren gelden bij kennissen van ons hebben leren kennen.

Sindsdien hebben wij nu nog regelmatig contact met G.M..

Volgens ons ze goed geïntegreerd in België en spreekt redelijk goed nederland.

Ze is een spontane dame.”

(Stuk 22 aanvraag 9bis: Getuigenis P.L. en V.B.G.)

“Ondergetekenden J.V. en P.M. , wonende [...] , verklaren hierbij mevrouw G.M. persoonlijk te kennen en beschouwen haar als een integere vrouw die het verdient een toekomst in ons land te kunnen opbouwen.

De kennis van de nederlandse taal die zij nog altijd probeert bij te schaven zal daarbij zeker een pluspunt zijn.

Daar zij zich perfect geïntegreerd heeft in onze maatschappij steunen wij volledig haar tweede aanvraag tot het verkrijgen van en definitieve verblijfsvergunning in België.”

(Stuk 23 aanvraag 9bis: Getuigenis J.V. en P.M.)

“Via iemand bij ons kapsalon zijn we (mijn ma en ik) in contact gekomen met G.M.. Dit is reeds jaren geleden gebeurd en sindsdien is het de steun en ook toeverlaat van mijn ma geworden: samen koffietje drinken, samen gaan shoppen, etc (toen mijn ma nog met auto reed). Nu komt G. haar altijd bezoeken en gezelschap houden zowel thuis als in ziekenhuis en/of home tijdens kortverblijf aangezien de auto weg is nu. G. is zeer betrouwbaar en behulpzaam. Vermits mijn ma geen trappen meer kan doen zorgt G. dat alles wat nodig is beneden geraakt. Geen moeite is haar teveel. Aangezien ik nog voltijds werk ben ik haar heel dankbaar voor de hulp en steun. Voor mij is dit een enorme verlichting van allerlei taken voor een 88-jarige. G. is reeds vele jaren ins ons land en is vervreemd van haar hinderen na het overlijden van haar man. Voor mijn ma en mezelf zou het een enorm gemis zijn, moesten we niet meer op haar vriendschap en gezelschap kunnen rekenen.

(Stuk 3: Verklaring M.G.)

“G. heb ik leren kennen een hele tijd terug, als ik een tas koffie in 't stad was gaan drinken. We hebben toen een heel aangenaam gesprek gehad. Hoe zij hier haar plan trekt in afwachting van haar verblijfsvergunning. Ze is ook heel behulpzaam. Ze komt mij regelmatig met van alles helpen. Ze is bloed eerlijk. Ze betaald zelf haar huishuur (2 kamers). Ze wordt regelmatig geholpen door de mensen. Zo is haar verblijf hier gratis voor het land. Ik hoop dat ze kan blijven. Het is werkelijk een aanwinst. Heel graag een gunstig advies.”

(Stuk 4: Verklaring L.T.)

“Mevrouw G.M. geboren [...] Republic of Armenia met het passport n° [...] huurt sinds 1 december 2013 een studio op de [...].

Heeft tot nu toe altijd correct betaald zowel heer afrekening die een keer per jaar toekomt. Ze spreekt al vlotter Nederlands dan 10 jaar geleden. Zij is de laatste huurder van deze generatie die in deze blok woont, ze helpt de mensen na het omgaan in de blok en helpt iedereen met de juiste informatie te geven. Ik heb er geen enkel probleem met haar. Ik zo ze kunnen inschrijven voor de onderhoud maar heeft nog altijd geen juiste document. Dit spijt me zeer.”

(Stuk 5: Verklaring D.B.)

“Ik ken mevrouw als een zeer lieve, betrokken en geëngageerde vrouw die altijd bereid is anderen te helpen. Ze is zeer goed geïntegreerd in onze maatschappij en probeert steeds Nederlands te praten en bij te leren, Uit haar verhalen blijkt dat het voor haar onmogelijk is om terug te keren naar Armenië. (Stuk 6: Verklaring P.V.R.)

Alle personen met wie verzoekster in contact is gekomen in België, kunnen duidelijk attesteren dat verzoekster zich al deze jaren in België heeft geïntegreerd.

Zij heeft niet alleen een vriendenkring opgebouwd in België, waarbij heel gehele sociale leven zich in België afspeelt, doch zij heeft ook de Belgische cultuur tot de hare gemaakt.

Verzoekster heeft geen enkele binding meer met de Armeense cultuur en gewoontes (laat staan met de Russische cultuur en gewoontes waar zij niettemin haar 9bis-aanvraag zouden moeten indienen...).

Er kan uiteraard niet worden verlangd van verzoekster dat zij dient terug te keren naar een land waar zij geen enkele binding meer mee hebben.

Verzoekster heeft dan ook geen enkel contact meer met haar thuisland, daar al haar familie en vrienden hetzij in België wonen hetzij haar geboortestreek hebben verlaten gelet op de slechte omstandigheden daar.

Uit al de voorgaande elementen volgt duidelijk dat er buitengewone omstandigheden zijn waarom verzoekster niet in staat is om haar 9bis-aanvraag in te dienen in België en er aldus een duidelijke verbondenheid is met de ontvankelijkheidsvereiste.

Er dient ook tot slot nog te worden gewezen op de (gekende) actuele situatie in Oost-Europa en Rusland.

De laatste maanden is de oorlog tussen Rusland en Oekraïne sterk aan het escaleren waarbij ook binnen Rusland en de omliggende landen heel wat aanslagen, geweldplegingen,... plaatsvinden.

Er is dan ook in Rusland en de naburige landen een Sterke haat naar het Westen toe en personen die hier lange tijd verblijven, zodat het duidelijk is dat verzoekster in de huidige tijden niet naar Armenië kan terugkeren, zonder voor haar eigen leven te vrezen.

De miskennenning door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen, minstens van het motiveringsbeginsel.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: de wet van 29 juli 1991) verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet -en niet §1 zoals verzoekster verkeerdelijk stelt- legt een gelijkaardige formele motiveringsplicht op.

De enkele omstandigheid dat de verzoekende partij zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering, maakt die daarom niet onwettig. (RvS 14 oktober 2020, nr. 248.587).

Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren om er zijn

aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekster niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfplaats of haar plaats van oponthoud in het buitenland.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Vooreerst betoogt verzoekster dat wie voldoet aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19 juli 2009 ook voldoet aan de buitengewone omstandigheden. Deze instructie werd echter reeds in december 2009 vernietigd door de Raad van State. De Raad van State oordeelde onder meer dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen en dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein werd betreden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekster kan zich dus niet op de voormelde instructie, noch op een mondelinge toezegging dienaangaande door de verwerende partij, beroepen om de wettelijke voorwaarde van het aangetoond zijn van buitengewone omstandigheden opdat de aanvraag zou kunnen worden ingediend in België, buiten spel te zetten.

Verzoekster had in haar aanvraag aangehaald dat er in Armenië geen Belgische diplomatieke post aanwezig is en zij zich naar Rusland zou moeten begeven om de aanvraag in te dienen.

Dienaangaande heeft de verwerende partij er onder meer op gewezen dat het sinds april 2022 mogelijk is om via VFS de aanvraag vanuit Armenië per post te verzenden zodat verzoekster niet naar Rusland hoeft te reizen om de aanvraag ter plaatse in te dienen.

Verzoekster betwist niet dat de aanvraag per post kan gebeuren. Zij betoogt evenwel dat zij zich nog steeds naar Moskou zal moeten begeven omdat de uiteindelijke beslissing normaal in persoon dient af gehaald te worden. Zij gaat er echter aan voorbij dat de verwerende partij er juist op heeft gewezen dat de normale procedure niet gevolgd dient te worden, maar deze ook per post kan gebeuren via VFS in Armenië. In die optiek toont verzoekster niet aan dat zij, bij het indienen van de aanvraag per post vanuit Armenië, nog steeds naar Moskou zou moeten om de beslissing af te halen.

Verzoekster brengt tegen voornoemd motief verder in dat haar aanvraag is ingediend op 5 november 2021 zijnde aldus geruime tijd vooraleer een dergelijke aanvraag via post of internet mogelijk was. Zij stelt dat bij het beoordelen van de 9bis-aanvraag uiteraard rekening dient te worden gehouden met de situatie ten tijde van de aanvraag, zodat met deze nieuwe mogelijkheid geen rekening kan worden gehouden.

De Raad wijst er dienaangaande op dat het noch onwettig, noch kennelijk onredelijk is om de toestand te beoordelen op het moment waarop de bestreden beslissing wordt genomen.

Waar verzoekster hekelt dat de verwerende partij deze gewijzigde informatie niet aan haar heeft overgemaakt waardoor zij er niet op kon reageren, toont verzoekster haar belang daarbij niet aan. Immers maakt zij thans niet aannemelijk waarom het voor haar bijzonder moeilijk of onmogelijk zou zijn om de aanvraag per post vanuit Armenië in te dienen. Zij betoogt dat zij te weinig kennis heeft van de moderne communicatiemiddelen terwijl de aanmelding van de aanvraag, documenten en informatie online moeten worden bekomen, en zij deze informatie niet in persoon bij de ambassade kan gaan navragen. In alle redelijkheid kan er echter van worden uitgegaan dat zij al de noodzakelijke voorbereidingen doet met de bijstand van haar familie en/of raadsman in België alvorens zij terugkeert enerzijds, en dat zij voor het bekomen van de juiste documenten en het ondersteunen bij en finaliseren van de aanvraag ter plaatse ook contact kan opnemen met het lokale VFS-kantoor en een beroep kan doen op haar netwerk en derden ter plaatse anderzijds. Overigens gaat verzoekster eraan voorbij dat zij bij het indienen van de aanvraag in Rusland zelf ook geconfronteerd zou worden met de huidige realiteit van online-dienstverlening, en had de moeilijkheden die voor haar daaraan gekoppeld zijn dus reeds in haar aanvraag kunnen aanhalen, wat zij echter niet deed.

Het motief dat verzoekster niet naar Rusland hoeft te reizen om de aanvraag in te dienen, blijft aldus overeind. Dit is het determinerend motief, waardoor de motieven aangaande het indienen van de aanvraag in Rusland overtuigend zijn. Verzoeksters betoog over het indienen van de aanvraag in Rusland en haar kritiek op deze motieven, is derhalve niet dienstig.

Verzoekster stelt dat ook een terugkeer naar Armenië te gevaarlijk is en haar leven in gevaar brengt. Zij citeert uit informatie om haar standpunt te ondersteunen.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat waar verzoekster betoogt dat haar leven in gevaar zou zijn bij een terugkeer naar Armenië, gelet op haar vlucht in het verleden, haar langdurig verblijf in België, de haat voor het westen in Armenië en de algemene veiligheidssituatie, wat in strijd is met artikel 3 van het EVRM, moet worden vastgesteld dat zij dit niet had aangehaald in haar aanvraag, noch in een actualisatie daarvan. Dit klemmt des te meer nu enerzijds haar verzoek om internationale bescherming in het verleden werd afgewezen, zij geen nieuw verzoek heeft ingediend en de bronnen waarnaar zij verwijst voornamelijk dateren van 2021 en zij haar aanvraag in november 2021 heeft ingediend en in januari 2022 heeft geactualiseerd. De verwerende partij kan dan ook niet worden verweten om daarmee geen rekening te hebben gehouden.

Verzoekster verwijst ook naar een aantal elementen die betrekking hebben op haar verblijf in België en die een terugkeer buitengewoon moeilijk of onmogelijk zouden maken.

Zo wijst zij op haar lopend huurcontract en stelt zij dat één van de kernelementen van een huurovereenkomst is dat men zijn domicilie houdt op het huuradres en hier dan ook daadwerkelijk verblijft. Zij stelt dat wanneer men dit niet doet, dit een grond kan zijn om de huurovereenkomst te ontbinden enerzijds maar ook financiële gevolgen kan hebben op belastingrechtelijk vlak anderzijds. Wanneer zij gedurende lange tijd naar Armenië dient terug te keren, is het duidelijk dat zij aldus zo de woning kan kwijtraken met allerhande bijkomende kosten (belastingen, wederverhuisvergoeding, gerechtskosten,...) tot gevolg, aldus verzoekster.

De Raad stelt echter vast dat verzoekster weliswaar heeft aangehaald in haar aanvraag dat zij bij een terugkeer naar Armenië haar huur niet verder zou kunnen betalen en haar woning zou kwijtraken zonder meer. Met elementen die zij niet heeft aangehaald in het kader van haar aanvraag kon de verwerende partij geen rekening houden. Waar verzoekster verder betoogt dat het onbegrijpelijk is om te stellen dat de huur van een appartement enkel een element van integratie is terwijl de wetgever zelf uitdrukkelijk stelt dat om een 9bis-aanvraag te doen wegens buitengewone omstandigheden, men een verblijfplaats in het Rijk dient te hebben waarbij de gemeente verplicht is om een woonstcontrole uit te voeren om na te gaan of men daar inderdaad verblijft en er dus niet kan worden gesteld dat illegalen enerzijds verplicht zijn om een adres en woonst te hebben om een 9bis-aanvraag in te dienen om anderzijds dan te stellen dat het hebben van een woonst geen enkele impact of verbondenheid heeft met de ontvankelijkheid van de 9bis-procedure, kan zij niet worden bijgetreden. Immers moet een regularisatieaanvraag in principe via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland worden ingediend en heeft de wetgever bepaald dat ook de in België verblijvende aanvrager niet wordt vrijgesteld van het aantonen dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt. Verzoekster brengt verder geen argumenten bij waaruit kan worden afgeleid dat het in die optiek kennelijk onredelijk is, of in strijd met de wet, om te stellen dat het huren -of het willen behouden- van een appartement weliswaar een element kan zijn van integratie, maar dat deze integratie beoordeeld moet worden in het kader van de gegrondheid van de aanvraag, en op zich niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd.

Nog wat haar integratie betreft, stelt verzoekster dat zij reeds 11 jaar exclusief in België verblijft en dat al haar resterende familie en vrienden en haar sociale en culturele leven zich in België bevinden. Zij citeert uit een paar getuigenverklaringen.

De verwerende partij heeft daarop in de bestreden beslissing geantwoord dat een terugkeer met het oog op het indienen van een aanvraag niet impliceert dat haar banden met België teloorgaan of dat de gegevens die wijzen op een integratie plots niet langer zouden bestaan, en dat verzoekster nalaat te concretiseren op welke wijze haar integratie haar precies zou verhinderen om terug te keren voor het indienen van de aanvraag. Dat de verwerende partij van oordeel is dat één en ander moet worden geconcretiseerd, sluit aan bij de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoekster betoogt in die context dat zij gedurende haar 11-jarig verblijf in België géén contacten meer heeft gehad met Armenië, aangezien al haar familie en vrienden hetzij in België wonen hetzij haar geboortestreek hebben verlaten gelet op de slechte omstandigheden daar, zodat het duidelijk is dat zij daar geen enkele steun meer heeft. Zij betoogt dat zij geen enkele binding meer heeft met de Armeense cultuur en gewoontes, dat zij onze cultuur tot de hare heeft gemaakt en dat zij door de huidige oorlogssituatie in combinatie met de haat naar het Westen uiteraard geen enkele steun meer heeft in haar land van herkomst. Er kan uiteraard niet worden verlangd van verzoekster dat zij dient terug te keren naar een land waar zij geen enkele binding meer mee heeft, zo stelt zij.

In eerste instantie stelt de Raad vast dat verzoekster in haar aanvraag geen gewag heeft gemaakt van het feit dat zij geen binding en contact meer heeft met Armenië, noch dat haar familie en vrienden er niet langer wonen. De verwerende partij kon er dan ook geen rekening mee houden, aangezien de bewijslast op verzoekster rust. Bovendien toont verzoekster niet met een begin van bewijs aan dat al haar resterende familie en vrienden uit Armenië waar zij nog contact mee heeft, zich allemaal in België bevinden. De verwerende partij kon dus redelijkerwijze oordelen dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat verzoekster geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf, aangezien zij bijna 48 jaar in Armenië verbleef, er geboren en getogen is en er bijna vier vijfde van haar leven doorbracht en zeker nu uit haar verklaringen afgeleid tijdens de asielprocedure blijkt dat zij nog over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt in Armenië, bestaande uit haar moeder, haar broers en haar zus. De verwerende partij wijst er daarbij terecht op dat haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden bijgevolg geenszins vergeleken kunnen worden met haar relaties in het land van herkomst. Overigens heeft de verwerende partij er ook nog op gewezen dat het verzoekster vrijstaat om voor haar terugkeer een beroep te doen op Fedasil en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) en hun reïntegratiefonds om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis en om een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Verzoekster laat dit laatste motief ongemoeid.

Gelet op hetgeen voorafgaat toont verzoekster niet aan dat haar integratie in België, samen genomen met haar bewering dat zij geen bindingen meer zou hebben in Armenië ten onrechte niet werden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

De Raad is van oordeel dat verzoekster niet heeft aangetoond dat de verwerende partij op onwettige, kennelijk onredelijke of niet of niet-afdoende gemotiveerde wijze heeft geconcludeerd dat de aanvraag onontvankelijk is omdat geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond.

Waar verzoekster nog de schending aanvoert van artikel 52 van de Vreemdelingenwet en artikel 6 van het EVRM, laat zij na om deze vermeende schendingen uiteen te zetten, waardoor deze middelonderdelen onontvankelijk zijn.

2.3. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS